

тежко-тежко голѣмата камбана на черквата св. Богорсдица.

— Бинѣ-банѣ-бумѣ, бинѣ-банѣ-бумѣ — забърза и камбаната на свети Никола.

Тържествениятъ звънъ се разнесе далеко извънъ града и възвести обявяването на въстанието.

А презъ това време Тодоръ Каблешковъ пишеше кървави писма, съ които съобщаваше на близките комитети, че първата стъпка за освобождението на родината е вече направена.

Това се случи на 19 априлъ 1876 година въ градъ Копривщица.

Мария Пиронкова

КАМБАНИТЪ НА СВЕТИ КЛИМЕНТЪ

Край Охридъ се вдигала черква старинна надъ бистритѣ сини води. Тамъ топли молитви и празнични химни се носѣли въ старитѣ дни. Щомъ еквали звучни черковни камбани, дохождали българи тукъ: отъ китни долини и диви балкани ги викалъ набожниятъ звукъ. А вжтре стоялъ предъ олтаря самиятъ пречистъ македонски светецъ. Великиятъ Климентъ света литургия отслужвалъ на българска речъ. Когато невѣрнитѣ, въ кърви обляни, заробили тия земи, тогава старинитѣ звучни камбани тревожно забили сами. Великиятъ Климентъ, изратенъ отъ Бога, дошелъ отъ небесния сводъ да пази отъ злия поганецъ край Охридъ земята и своя народъ. Срѣдъ огънь и кърви настанало чудо за ужасъ на люти врази: потънала черквата съ златния куполъ въ дълбокитѣ вѣчни води.

Кънтѣли отъ безднитѣ едри камбани, люлѣни отъ чужда рѣка и

носѣли вѣра, че тукъ ще изгрѣе за робитѣ пакъ свобода. Ни мечъ, ни заплахи, ни тежки окови родътъ ни великъ не сломи, и звучното, хубаво българско слово родътъ ни единенъ сплоти.

Затекли години на черна робия, но Охридъ останалъ да блести, че Климентъ отслужвалъ света литургия подъ бистритѣ сини води. Край чудното езеро идвали роби, когато изгрѣятъ звезди и ясно дочували нейде дълбоко камбанниятъ гласъ да звучи. О, чуднитѣ родни и свети камбани, надежда и пѣсень въ нощта, гласътъ ви звучалъ като страшна закана изпратена срещу врага.

И ето отново настанало чудо за тоя поробенъ народъ, понесълъ се вихъръ отъ буря по буенъ подъ ясниятъ български сводъ. И въ черната нощъ — надъ поля и балкани — изгрѣ една ясна зора. Камбани, камбани, камбани, камбани разнасятъ навредъ свобода.

Богданъ Овесянинъ